

Amanda Prowse

Iets heel bijzonders

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

De vierkante ramen zaten zo hoog dat je niet naar buiten kon kijken. Voor velen misschien een ergernis, maar voor de drie gevangenen die in de auto zaten betekende dat het begin van hun straf. Ze zaten in afzonderlijke kooien achter in de wagen, met een halve meter tussenruimte.

De jonge Warren Binns keek stil en bedachtzaam voor zich uit. Hij probeerde uit te rekenen wanneer ze op weg naar het noorden zijn geboorteplaats Sheffield zouden passeren. Hij haalde diep adem, in de hoop dat hij aan de lucht kon ruiken waar hij zich bevond, een vertrouwde geur, de geur van thuis. Maar het enige wat hij rook was de zweetlucht die zijn medepassagiers uitwasemden. Het was koud buiten, maar de autoverwarming stond op vol vermogen, waardoor het in de bedompte stalen ruimte onaangenaam warm was.

Warren sloot zijn ogen en stelde zich het rijtjeshuis in Weavers Row voor. Hij vroeg zich af of hij de voordeur ooit nog een keer zou openen. Zijn sleutel was nu opgeborgen in een of ander gelabeld zakje, samen met de sleutelhanger die zijn moeder hem had gegeven. Het was

een koperen plaatje met een afbeelding van een trofee, waarop de woorden 'mijn allerliefste zoon' waren gegraveerd. Het was een waardevol ding, maar voor hem betekende het veel. Warren klampte zich vast aan het besef dat hij ergens bij hoorde, dat er van hem werd gehouden. Het huis op Weavers Row was de enige plek waar hij zonder erbij na te denken of toestemming te vragen iets uit de koelkast kon pakken of een bad kon laten vollopen. Niet alleen miste hij de bewoners van het huis, maar ook het leventje dat hij er als kind had geleid. Hij verlangde ernaar om na een lange dag op school of een dienst in de steenhouwerij door de groene voordeur binnen te komen, in de kleine keuken een stoofpot klaar te maken en vervolgens in de woonkamer te gaan zitten en zijn voeten te warmen bij het elektrische kacheltje. Hij zou zich willen uitstrekken op de robuuste stoel met de ingezakte kussens, die ooit van zijn grootvader was geweest en de perfecte vorm had voor een middagdutje. Hij stelde zich het tapijt voor met het kronkelige dessin waarvan niets meer was te zien op de plekken waar het meest was gelopen, en de overvolle kast onder de trap, die naar vervlogen tijden rook. Als kind had hij zich er vaak verstopt. Hij speelde dan tussen

de meters en de blikken Quality Street, waarin zijn moeder de mooie, glazen kerstversieringen en felgekleurde kerstslingers bewaarde. Toen hij ouder was, had hij zijn motorjack in die kast gehangen, aan een haak naast de stofzuiger. Of hij borg er zijn gereedschapskist op en zette zijn moeders boodschappentas erbovenop. Wat zou er met zijn spullen gebeuren, nu ze wisten dat hij niet meer thuis zou komen? Zouden ze ze weggooien? Hij schudde zijn hoofd; het kon hem eigenlijk niet echt schelen. In het licht van de eeuwigheid was het onbelangrijk.

Warren trok aan de staaf die met een ketting verbonden was aan de banden om zijn enkels en slaagde erin zijn geboeide handen tot een paar centimeter voor zijn gezicht te brengen. Hij lachte. De jeuk aan zijn neus zou niet weggaan. Zijn voeten, die op dezelfde manier vastzaten, voelden klam en jeukerig aan in zijn rubberen sandalen.

‘Wat valt er te lachen, maat?’

Warren staarde recht voor zich uit en negeerde de kakkineuze, kinloze klootzak die rechts van hem zat. Hij was niemands maat. Maar de man pikte zijn hint niet op.

‘O, ik zie het al. Het stoere, stille type. Het geeft niet, hoor. Trouwens, ik ben Henry, voor

het geval het iemand interesseert.’

‘Dat interesseert niemand, dus hou je kop!’ snauwde de potige skinhead in Cockneydialect die achter Henry zat.

‘Dat is een goed advies van je vriend daar,’ zei de gezette, zwetende bewaker. Hij zat op het smalle bankje tussen de kooien en keek Henry aan.

‘Hij is verdomme mijn vriend niet!’ De skinhead zat met opgetrokken schouders in de kooi en met zijn knieën tegen de stalen wand voor hem gedrukt. Het was erg genoeg om zo weinig bewegingsruimte te hebben, maar om dan ook nog bovenop een of andere langharige klootzak te moeten zitten, die klonk alsof hij met een zilveren lepel in zijn mond was geboren... dat was hem simpelweg een gruwel.

De bewaker wees naar de skinhead en zag zijn getatoeëerde nek en zijn misvormde neus. ‘Naam?’

‘Keegan Lomax.’

De bewaker knikte, alsof hij hem catalogiseerde als iemand om in de gaten te houden.

Henry was voorlopig niet van plan zijn mond te houden. ‘Keegan als in Kevin Keegan? Ik ben eigenlijk meer van cricket dan van voetbal, maar was dat niet een bekende voetbal-

ler? Jezus, ik hoop van wel, want anders sta ik lekker voor schut. Het zou nog veel erger kunnen. Stel je voor dat je Beckham of Redknapp had geheten. Dat zijn toch ook voetballers, hè? En het spijt me om het te moeten zeggen, jongens, maar hiermee houdt mijn voetbalkennis op. Hoewel... als ik ergens supporter van zou moeten zijn, was het waarschijnlijk Barcelona. Dat is een van mijn favoriete steden. Er bestaat niets mooiers dan over Las Ramblas te slenteren en met een koud biertje en een bord tapas in de zon te zitten. Heerlijk!

‘Heb je soms niet gehoord wat ik net zei? Kop houden!’ zei Keegan tussen opeengeklemden kaken terwijl hij met zijn geboeide voeten op de vloer stampte.

‘Heren, een beetje rustig, alsjeblieft.’ De bewaker hief zijn handen op en liet ze weer zakken, alsof hij een dier kalmeerde.

Warren liet een spottend glimlachje zien. Hij wist niet waar hij naartoe ging, maar het zou in elk geval een interessant reisje worden. Hij was blij met de afleiding die Henry bood. Op zijn netvlies stond nog steeds Amy’s betraande gezicht met haar grote, vochtige ogen gebrand. Telkens zag hij voor zich hoe haar lippen trilden toen ze iets probeerde te zeggen. Haar po-

ging om zich te beheersen en niet alles te zeggen wat ze op haar hart had leek haar te veel te worden. Ze was zich bewust van de klok die tikte, niet wetend hoelang ze nog hadden om afscheid te nemen. Minuten? Seconden? Wanneer... wanneer zie ik je weer, War? Waar ga je nu naartoe en hoelang duurt het voor je weer thuis bent en... hoe kan ik weten wanneer je terugkomt, hoe laat je me dat weten? Ze had geglimlacht, in een poging zich groot te houden, maar haar borst ging op en neer terwijl ze haar tranen probeerde te bedwingen. Ze had een met rozen bedrukt zakdoekje in haar kleine handen dat ze telkens om haar vingers wikkelde. Dat was het beeld dat hij voor zich zag wanneer hij midden in de nacht wakker schrok en waarmee hij elke ochtend wakker werd. Hij was niet in staat geweest haar vragen te beantwoorden, laat staan haar ook maar één woord van troost te geven. Hij had het wel geprobeerd, maar de muur die hij de afgelopen maanden om zijn hart had opgeworpen was zo sterk dat hij hem onmogelijk kon afbreken. Zelfs op het moment dat een woord van hoop of optimisme de daaropvolgende jaren zoveel gemakkelijker had kunnen maken, kon hij niets uitbrengen. Hij kon alleen maar knikken. Het was beter zo;

beter voor haar dat ze niet elke dag met valse hoop wakker zou worden omdat de kans bestond dat hij die dag thuis zou komen. Het was beter voor iedereen.

‘Hoe ver is het nog? Ik begin me onderhand stierlijk te vervelen!’ Henry leek zich niets aan te trekken van de reacties die hij ontlokte.

‘Nog zeker een paar uur.’ De bewaker hield zijn antwoord bewust kort en vaag.

‘O, in dat geval... heeft iemand zin in het spelletje “Ik zie, ik zie wat jij niet ziet”?’ Henry gaf het niet op.

‘Wat een geweldig idee!’ Keegan bonkte met zijn kale kop tegen de kooi.

‘Alles oké achterin?’ vroeg de chauffeur aan zijn collega nadat hij een klein luikje van plexiglas had opengeschoven.

‘Ja, hoor. We hebben het over voetbal en vragen ons af hoe ver het nog is naar Glenculloch.’ Er gleed een lichte grijns over het gezicht van de bewaker.

Warren verstijfde en draaide zich om naar Keegan, wiens ogen wijd opengesperd waren. Voor het eerst werd de plaats genoemd waar ze naartoe gingen. Warren had slechte dingen over Glenculloch gehoord, en te oordelen naar de uitdrukking op Keegans gezicht leek voor

hem hetzelfde te gelden. Hij probeerde zich te herinneren wat hij er tijdens zijn voorarrest over had gehoord. Zelfs Carl, een seriemisdadiger die het klappen van de zweep kende, had ernstig gekeken toen hij de geruchten rond Glenculloch uitlegde. ‘Het is een voormalig terrein van het ministerie van Defensie, iets met onderzeeërs of kernreactoren. Het ligt aan de voet van een berg op Rannoch Moor. Het complex schijnt geleid te worden door een vrouw die denkt dat ze God is. Of je nu tot inkeer komt of wordt vermoord, zij bepaalt alles wat daar gebeurt. Om begrijpelijke redenen ligt het buiten de radar. Officieel bestaat het niet eens. Ik ken een cipier die er is geweest en ik zweer je, het ligt ergens in een godvergeten uithoek. Echt in de middle of nowhere.’

Ongeveer vijfhonderd kilometer verder, aan de voet van een berg op Rannoch Moor, stond Matthew Shackleton achter zijn bureau en trok zijn donkerblauwe V-hals-trui over zijn gesteven, witte overhemd. Hij had het een beetje koud en vond het vervelend om zijn werkdag verkleumd te beginnen. Elke dag droeg hij hetzelfde; een van zijn zes identieke truien – drie blauwe en drie groene –, een dure kakibroek

die zijn lange benen omhulde, en daaronder een paar leren bootschoenen die beter pasten bij een wandeling over een aanlegsteiger. Hij voelde even op zijn scheiding om te controleren of die recht zat, en streek stiekem met zijn vingertoppen over de kaler wordende plek op zijn kruin. Hij wist dat het te verwachten was – de vijftig gepasseerd had hij nog weinig last van slijtage – maar toch herinnerde het hem dagelijks aan het feit dat hij er niet jonger op werd. Hij wreef zijn bril met het ronde schildpadmontuur schoon met een zacht doekje uit zijn brillenkoker, zette de bril op zijn neus en begon de post te lezen.

Dit was Matthews derde carrière. Na een loopbaan als kapitein en als handelaar in antiek, stelde een vriend hem voor om tot aan zijn pensioen parttime in de administratie te werken in een onbewoond deel van Schotland. Het klonk als een avontuur. Maar als hij had geweten hoe het leven in Glenculloch eruit zou gaan zien, had hij er misschien nog eens over nagedacht. Hij herinnerde zich nog goed de dag dat hij hier aankwam, nu vier jaar geleden. Toen de auto het complex naderde, had hij zich naar voren gebogen en zijn ogen samengeknepen om de enorme doos van staal en beton die voor hem lag beter